

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M Ě N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. S.**, bytem, proti žalované **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě týkající se vyslovení nicotnosti rozhodnutí – pokutového bloku série, č.: ze dne 4.8.2010, případně o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2012, č.j.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí vydané Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje dne 7.3.2012 pod č.j. kdy bylo rozhodnuto tak, že podle ust. § 90 odst. 5 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád se zamítá odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Územního odboru Blansko č.j. ze dne 23.1.2012, kterým se nevyhovuje žádosti o obnovu řízení a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že žalovanému bylo doručeno odvolání žalobce proti rozhodnutí orgánu Policie ČR, územního odboru Blansko ze dne 23.1.2012, včetně shromážděného spisového materiálu. Návrh na obnovu řízení byl učiněn v souvislosti s blokovou pokutou na místě zaplacenou série č. v částce 500,-Kč, která byla odvolateli uložena dne 4.8.2010 v Blansku za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zák.č.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, kterého se odvolatel J. S. dopustil tím, že uvedeného dne v 10:30 hod na jako řidič motorového vozidla tov. zn., r.z., nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. O návrhu na obnovu řízení rozhodl vedoucí Územního odboru Blansko rozhodnutím ze dne 23.1.2012. Na základě posouzení věci dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že v žádosti uvedená tvrzení nelze posoudit jako skutečnosti, které by odůvodňovaly jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování (§ 100 odst. 1 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád). Správní orgán I. stupně při posuzování, zda povolit či zamítnout obnovu řízení, vycházel zejména z rozhodnutí v blokovém řízení (pokutového bloku série č.), úředních záznamů policistů, kteří přestupkové jednání na místě s odvolatelem řešili a taktéž z interních aktů řízení, kterými se usměrňuje činnost policistů při manipulaci a ukládání blokových pokut v rámci Policie ČR a kterými jsou policisté se povinni řídit. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že odvolatel uloženou sankci v blokovém řízení uhradil, i přes skutečnost, že nepřipojil svůj podpis na dílu „A“ pokutového bloku, lze mít za to, že tím dostatečně odvolatel dal najevo souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Ve věci navrhovaného důkazu odvolatelem, výpovědi svědků události L., L. S. a A. K., správní orgán odmítl s tím, že nemá pochyb o tom, že bloková pokuta byla uložena v souladu se zákonem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání.

V něm žalobce namítá, že správní orgán nepostupoval v souladu se zásadami správního řízení, které jsou vyznačeny zejména v ust. §§ 2-8 správního řádu. Vytýká správnímu orgánu, že nezjistil pravý stav tak, aby zde nebyly pochybnosti a nevypořádal se se všemi námitkami, které odvolatel uvedl v žádosti o obnovu řízení ze dne 19.12.2011. Zároveň poukázal na skutečnost, že správní orgán při rozhodování o obnově řízení zcela přehlédl fakt, že na místě údajného jeho přestupkového jednání se nacházeli svědci, kteří byli identifikováni a tito shodně uvádí, že verbálně žalobce vyjadřoval nesouhlas s projednáním přestupku, žádnou finanční hotovost policistům nepředal a nepřevzal díl „B“ pokutového bloku. Odvolatel dále uvádí, že správní orgán své tvrzení o tom, že se k přestupku doznal, nemá důkazně podloženo, jelikož sankcí ve výši 500,-Kč neuhradil a pokutový blok na pokutu na místě zaplacenou série č., nepodepsal. V odvolání je dále uvedeno, že správní orgán spekuluje, že pokud by zastoupený neuhradil pokutu, musel by policista dorovnat částku ze svých vlastních prostředků. To ovšem není reálně vyloučeno, jelikož policistovi nebrání ze svých prostředků vyrovnat případný deficit, který jakkoliv vznikne“. Vzhledem k nespolehlivě zjištěnému stavu věci odvolatel žádal, aby správní orgán I. stupně v rámci autoremedury napadené rozhodnutí zrušil, vyslechl svědky a ve věci znovu jednal a rozhodl, v případě, že této možnosti nevyužije, žádal, aby nadřízený správní orgán napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil.

Odvolací orgán, jak uvedeno přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo a k námitkám odvolatele uvedl:

Podle ust. § 84 odst. 1 přestupkového zákona, může policista jednající za orgán policie přestupek projednat v blokovém řízení uložením blokové pokuty, jestliže je přestupek spolehlivě zjištěn, nestací domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit. Všechny tyto zákonem stanovené podmínky byly v případě odvolatele bezezbytku naplněny. V této souvislosti je vhodné uvést rozsudek NSS ze dne 29.12.2004, č.j. 6As 49/2003 – 46, publ. pod č. 505/2005 Sb. NSS, podle kterého je jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení „...skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou podávanou z téhož ustanovení, jež musí

být kumulativně s první podmínkou splněna pak je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval tento za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, posuzovat a bylo by pak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v „běžném“ správním řízení. Zahájení takového správního řízení o přestupku je tedy fakticky v dispozici té osoby, jež se měla přestupku dopustit, byť je zahajováno správním orgánem, neboť právě této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno a aby bylo řádně prováděno skutkové i právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tedy dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit, buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí tedy se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva, jež ji nelze odeprít na zahájení správního řízení o přestupku. Ve shora citovaném rozsudku NSS rovněž uvádí, že blokové řízení je svou povahou řízením specifickým, zkráceným, zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení se svým výsledkem – uložením pokuty. Jednou ze zákonem vyžadovaných podmínek pro tento postup je souhlas účastníka řízení s uložením pokuty. Pokud účastník tento souhlas nedá, postupuje se v řízení podle ust. § 67 a násl. přestupkového zákona a věc se projedná a rozhodne ve standardním správním řízení. V úvahu tedy připadají dvě varianty postupu, které je ovšem nutno od sebe striktně odlišit, neboť se jedná o dva různé typy řízení. Zatímco výsledkem řízení podle ust. § 67 a násl. přestupkového zákona je formalizované rozhodnutí o předepsaných náležitostech (§ 77), které je možno napadnout odvoláním (§ 81 a o 82) a následně navrhnout jeho přezkoumání soudem (§ 83), je jediným výstupem blokového řízení tzv. pokutový blok (§ 85 přestupkového zákona). Proti uložení pokuty se pak podle ust. § 84 odst. 2 přestupkového zákona nelze odvolat a žaloba proti němu je, jak bylo doloženo výše, nepřipustná.

K tvrzení odvolatele, že v příslušném řízení nemohl uplatnit důkazy, které existovaly v době původního řízení, lze toliko konstatovat, že odvolatel se svého práva na to, aby o jeho jednání bylo vedeno běžné správní řízení spojené s dokazováním a možností využití opravného prostředku vzdal tím, že s uloženou blokovou pokutou souhlasil, považoval tak přestupek za spolehlivě zjištěný a nehodlal o něm vést řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak i právní. Z evidence Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje je rovněž zřejmé, že odvolateli byly v minulosti ukládány blokové pokuty za přestupky proti BESIP opakovaně, z čehož lze mít důvodně za to, že právní následky s tím spojené jsou mu dobře známy. Z dílu „A“ bloku série .. č. bez důvodných pochybností vyplývá, že policista OEČ 314 220 dne 4.8.2010 uložil žalobci, ztotožněnému podle jím osobně předloženého občanského průkazu, pokutu 500,-Kč za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, kterého se dopustil J. S. tím, že uvedeného dne v 10:30 najako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn., nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a že J. S. zaplacením sankce na místě stvrdil, že souhlasí s projednáváním.

Tvrzení odvolatele, že správní orgán I. stupně spekuluje o tom, že pokud by neuhradil pokutu, musel by policista dorovnat částku ze svých vlastních prostředků, což odvolatel nevyklučuje, jelikož policistovi nebrání ze svých prostředků vyrovnat případný deficit, který jakkoliv vznikne, považuje odvolací orgán za irelevantní, neboť policisté jsou vázáni v postupu při manipulaci a ukládání pokutových bloků interním aktem řízení, ve které mají stanoveno, že v případě, že přestupce odmítne díl „A“ pokutového bloku při předání uložené sankce podepsat je jejich povinností tuto skutečnost poznamenat na uvedený díl pokutového bloku. V daném případě takto policista, který blokovou pokutu ukládal, učinil.

Odvolací orgán pak uvedl, že z úředních záznamů policistů, kteří přestupkové jednání řešili a jsou obsaženy ve správním spise, jednoznačně vyplývá, že odvolatel sankci ve výši 500,-Kč předal policistovi, Tímto odvolací orgán má jednoznačně za prokázané, že odvolatel souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení.

Odvolací orgán pak uvedl, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán a hodnotí je podle své úvahy. Za podklady mohou být považovány i návrhy účastníků, správní orgán však není návrhy účastníků nijak vázán. S ohledem na podklady, které jsou obsaženy ve spisovém materiálu (úřední záznamy policistů, rozhodnutí v blokovém řízení – pokutový blok), správní orgán I. stupně oprávněně důkaz navrhovaný odvolatelem, výpovědi svědků události L. S., L. S. a A. K. odmítl, neboť odvolací orgán má za to, že ze shromážděných podkladů byl bez důvodných pochybností zjištěn stav věci a bloková pokuta byla uložena v souladu se zákonem.

Žádost o obnovu řízení, tak jak odvolatel podává, nelze zejména s odkazem na ust. § 100 odst. 2 zák.č. 500/2004 Sb., a s odkazem na rozsudek NSS ze dne 4.2.2008, č.j. 3As 58/2007 – 117 v žádném případě vyhodnotit jako skutečnosti umožňující případnou obnovu řízení v souladu s ust. § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.

Ve včas podané žalobě uvedl žalobce tyto žalobní námítky:

- 1) Žalovaný se nevypořádal s odvolacími důvody, zejména s tím, že prvostupňový správní orgán nepostupoval v souladu se zásadami, které ovládají správní řízení – zásada zákonnosti (§ 2 s.ř.) – rozhodnutí bylo vyhotoveno v rozporu s ust. § 68 odst. 2 a odst. 3 s.ř. – ve výroku nejsou uvedeny právní ustanovení, podle kterých správní orgán rozhodoval, v odůvodnění rozhodnutí absentuje výčet podkladů pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladů právních předpisů. Dále nebylo postupováno v souladu se zjištěním skutečného stavu věci (§ 3 s.ř.), zásadou rovnosti stran, nestrannosti (§ 7 s.ř.), když správní orgán vzal za prokázané, že žalobce s blokovým řízením souhlasil jen na základě úředních záznamů policistů pořízených s časovým odstupem, aniž by se pokusil zjistit pravý stav věci i z jiných zdrojů. Okolnost, že na pokutovém bloku není podpis žalobce, svědčí o projevu jeho nesouhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení. Správní orgán dle žalobce shromažďuje pouze tendenční materiály, které mají vést k neprolomení rozhodnutí o přestupku v blokovém řízení, které bylo vydáno v rozporu se zákonem.

- 2) Žalovaný se nevypořádal s námitkami, že k realizaci blokového řízení nedal žalobce souhlas, pokutu neuhradil a žádný pokutový blok nepřevzal. Vyjádření souhlasu přestupce s blokovým řízením je spojováno právě s existencí podpisu přestupce.

Vyjádření žalovaného.

Policista je úřední osobou ve věci působící, se všemi právy a povinnostmi veřejného činitele a o věrohodnosti jím udávaného sdělení k okolnostem zjištění přestupku a k osobě přestupce nemá správní orgán pochybnosti. Pokud by se pochybnosti k osobě přestupce vyskytly, policista by věc neřešil uložením blokové pokuty ale oznámením správnímu orgánu. Z evidence žalovaného je zřejmé, že přestupky v blokovém řízení byly se žalobcem již dříve několikrát řešeny, a tudíž má správní orgán za to, že principy blokového řízení byly žalobci dobře známy. Podmínky blokového řízení dle ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích byly v případě žalobce bezezbytku naplněny (odkaz na rozsudek NSS ze dne 29.12.2004, č.j. 6As 49/2003 – 46). Žalovaný konstatoval, že žalobce se tím, že s uloženou blokovou pokutou souhlasil, vzdal práva na to, aby o jeho jednání bylo vedeno běžné správní řízení spojené s dokazováním. Z dílu „A“ bloku bez důvodných pochybností vyplývá, že policista uložil žalobci pokutu ve výši 500,-Kč za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, kterého se jako řidič dopustil. Tvrzení žalobce v odvolání, že pokud by neuhradil žalobce pokutu, musel by policista dorovnat částku ze svých vlastních prostředků, což žalobce nevylučuje, považuje žalovaný za irrelevantní, neboť policisté jsou vázáni k postupu při manipulaci a ukládání blokových bloků interním aktem řízení. Policista se řídil závazným pokynem, když poznamenal na uvedený díl pokutového bloku skutečnost, že žalobce odmítl blok podepsat. Z úředních záznamů policistů jednoznačně vyplývá, že žalobce hotovost ve výši 500,-Kč předal policistovi pprap. K., Žalovaný zdůrazňuje skutečnost, že bloky na pokutu jsou v zásadě dvojího druhu. Bloky na pokutu na místě nezaplacenou jsou vydávány obviněným z přestupku v případě, že jsou splněny podmínky pro projednání přestupku v blokovém řízení, ale přestupci u sebe nemají finanční hotovost. Pokud má být rozhodnutí v blokovém řízení vymahatelné, musí být pokutový blok stvrzen podpisem přestupce. Bloky v určité nominální hodnotě jsou vydávány obviněným z přestupku v případě, že jsou splněny podmínky blokového řízení a přestupci jsou ochotni zaplatit sankci přímo na místě. Blokové řízení se považuje za ukončené, jelikož podmínka ochoty zaplatit byla splněna.

Na základě všech uvedených skutečností považoval odvolací orgán za jednoznačně prokázané, že žalobce souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně oprávněně odmítl žalobcem navrhované důkazy, neboť byl zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti a bloková pokuta byla uložena v souladu se zákonem.

Replika žalobce.

V replice žalobce opakovaně tvrdil, že souhlas k projednání přestupku v blokovém řízení nedal a blokovou pokutu neuhradil, ani nepřipojil svůj podpis na pokutový blok. Naopak verbálně vyjadřoval svůj nesouhlas s projednáním přestupku, což mohli osvědčit i svědci. Žalobce se domnívá, že byly splněny důvody pro obnovu řízení. Dle žalobce

zákonodárce nerozlišuje, zda je pokuta uhrazena, významná je ochota uhradit uloženou blokovou pokutu a nikoliv vlastní mechanismus úhrady.

V žalobě pak žalobce také navrhoval, aby krajský soud v souladu s ust. § 76 odst. 1, 2 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ust. § 77 odst. 2 správního řádu vyslovil nicotnost rozhodnutí o přestupku, které představuje pokutový blok série, č.: ze dne 4.8.2010. Poukazoval na to, že uvedené rozhodnutí o přestupku (pokutový blok označené série a čísla ze dne 4.8.2010) je v důsledku vad vnitřně rozporné a neuskutečnitelné, a jako takové nemohlo být vykonatelné. Rozhodnutí v části „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ neuvádí přestupkové jednání tak, aby mohlo být přezkoumatelné.

Podle § 84 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit.

Podle § 84 odst. 2 uvedeného zákona, proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat. Podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže

- a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, a nebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
- b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodnutí.

Právní posouzení soudem.

Žalobce v žalobě uvádí, že přestupkové jednání, které je mu kladeno za vinu, nebylo projednáno a vyřízeno v blokovém řízení, když žalobce nesouhlasil s tím, že by se přestupkového jednání, které mu kladli policisté za vinu, dopustil, o čemž svědčí i skutečnost, že navrhoval výslech svědků, kteří mohli potvrdit, že se žalobce žádného přestupkového jednání nedopustil, dával zcela zjevně a hlasitě najevo nesouhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, žádnou pokutu nezaplatil, tedy žádnou finanční hotovost policistovi nepředal a také odmítl podepsat pokutový blok.

O tom, že mu měl být MěÚ Blansko proveden záznam bodů na základě Oznámení o uložení blokové pokuty dne 5.8.2010, tedy že spáchání přestupku má osvědčovat rozhodnutí o přestupku, který představuje pokutový blok série č.:..... ze 4.8.2010 se dozvěděl až počátkem listopadu 2011, kdy se dozvěděl, že měl dosáhnout 12-ti bodů v bodovém hodnocení řidiče. Trval tedy na tom, že se žádného přestupkového jednání 4.8.2010 nedopustil a že žádné jednání žalobce z tohoto dne nebylo vyřízeno v blokovém řízení – pokutový blok, který v žalobě označoval.

Pokud tedy žalobce má za to, že rozhodně řízení ohledně „údajného přestupku ze 4.8.2010“ v blokovém řízení nebylo skončeno, s vypsáním pokutovým blokem nesouhlasil, nemohl se domáhat obnovení původního řízení, neboť návrh na obnovu řízení lze podat pouze proti řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím.

Pokud má tedy žalobce za to, že jednání ze 4.8.2010 nebylo pravomocně ukončeno v blokovém řízení, jeho žaloba mohla směřovat pouze na zrušení rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Obvodního oddělení Policie Blansko ze dne 4.8.2010, pokutový blok série, č. ... a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Jiný postup by nebyl možný.

Pokud by žalobce měl za to, že věc byla vyřízena v blokovém řízení v souladu s ust. § 84 odst. 1 zák.č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tomto případě by obnova řízení také nebyla možná. Zde krajský soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 6.2.2008, č.j. 3As 58/2007 – 117, in: www.nssoud.cz), dle něhož pokud „byl přestupek projednán v blokovém řízení podle § 84 zák.č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je obnova řízení podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 1967 z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou sine qua non tohoto řízení je souhlas obviněného se zjištěním přestupku a uložením sankce“.

Tedy v případě, že by žalobce měl, což nemá, věc za vyřízenou v blokovém řízení, jeho návrh na obnovu řízení by musel být správním orgánem zamítnut, což se stalo rozhodnutím Policie ČR územního odboru Blansko ze dne 23.1.2012 a na základě odvolání žalobce pak bylo toto rozhodnutí rozhodnutím žalovaného ze 7.3.2012 potvrzeno a odvolání bylo zamítnuto, s odkazem na ust. § 100 odst. 2 správního řádu (zák.č. 500/2004 Sb.), a s odkazem na rozsudek NSS ze dne 6.2.2008, č.j. 3As 58/2007 – 117.

Pokud měl žalovaný za to, že přestupkové jednání žalobce bylo vyřízeno v blokovém řízení, bylo rozhodnuto správně v tom smyslu, že nebylo možno vyhovět žádosti žalobce o obnovu řízení.

Z povahy věci je podmínkou obnovy řízení proběhnutí standardní správní řízení, ve které byly předmětem posuzování skutkové a právní otázky. Neproběhlo-li takové řízení, není ve smyslu správního řádu „co obnovovat“.

Podnět k vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí.

Žalobce v žalobě pak navrhoval soudu, aby v souladu s ust. § 76 odst. 1, 2 s.ř.s., ve spojení s ust. § 77 odst. 2 správního řádu vyslovil nicotnost rozhodnutí o přestupku, které představuje pokutový blok série, č.: ze dne 4.8.2010, když uváděl, že toto rozhodnutí o přestupku je v důsledku vad vnitřně rozporné a právně neuskutečnitelné a jako

takové nemohlo být vykonatelné. Rozhodnutí v části „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ neuvádí přestupkové jednání tak, aby mohlo být přezkoumatelné.

Právní názor krajského soudu.

Dle ust. § 77 odst. 2 je nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež jej činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Z rozsudku NSS ze dne 17.5.2012, č.j. 9As 85/2011 – 134 vyplývá, že dle právní teorie nicotný správní akt trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomocí, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestního plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost, či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Staša, J.in Hendrych D. a kol.; Správní právo, Obecná část; 5. vydání; Praha: C. H. Beck; 2003; str. 136 – 141).

Dle ust. § 85 odst. 4 věta druhá, zákona o přestupcích pověřené osoby na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.

Soud posoudil napadené rozhodnutí s výše uvedeným a dospěl k závěru, že rozhodnutí o přestupku, jímž je pokutový blok série, č. ze dne 4.8.2010 splňuje formální požadavky na pokutový blok uvedené v ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Z dílu „A“ bloku série, č. je zcela zřejmé, že pokuta v blokovém řízení byla uložena žalobci ztotožněnému na základě občanského průkazu (č. OP uvedeno) dne 4.8.2010 v 10:30 hod, za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, a to za porušení ust. § 6 odst. 1, písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil tím, že uvedeného dne v 10:30 hod jako řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Popis „řidič bez pásu, lék. potvrzení nevlastní“ a odkazem na § 6/1a z.č. 361/00 Sb. je zcela v souladu s běžně užívanými výrazy v oblasti dopravních prostředků a zažitými zkratkami znění právních předpisů. Vzhledem k prostoru na pokutovém bloku k tomuto zápisu určenému by nebyl podrobnější popis reálně možný, což ostatně vzhledem k charakteru blokového řízení jako řízení specifického, zkráceného a zjednodušeného jistě ani nebylo úmyslem zákonodárce.

Návrh na vyslovení nicotnosti tedy soud zamítl.

Jak soud uvedl v odůvodnění rozhodnutí, žaloba žalobce ani v jednom bodě důvodná není, proto byla v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu nepřísluší náhrada nákladů řízení, žalovanému kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. března 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová